

FILIP OSSELAER

REMGO

EVENEPOEL

FULL GAS

Streven naar *perfectie*

Lannoo

Voor Patrick en Agna

Voor Oumi

En voor Remco

‘Het schijnt dat hij goed is, uw zoon’

(Patrick Lefevere gaat voor het eerst uit eten met vader en moeder Evenepoel)

VOORWOORD

Ik ben Agna.

Ik ben de mama van Remco.

Veel mensen spreken me zo aan, dat klopt: 'Jij bent toch de mama van ...?' Ik zie de mensen dan naar me kijken en denken: 'Kijk, dat is de mama!' Soms stoort me dat, ik geef dat eerlijk toe. Natuurlijk ben ik trots. Natuurlijk ben ik de fiere moeder van een zoon van 24 jaar. Maar ik was dat al vanaf de eerste dag dat ik zwanger was. Zijn wielercarrière heeft dat niet veranderd. Mensen zeggen me wel eens: 'Hoe speciaal moet dat niet zijn, zo'n talentvolle zoon!' Maar zo bekijk ik het zelf niet. Is niet elke ouder trots op zijn kind? Ja, toch? (Of elke ouder zou dat toch moeten zijn...). Want elk kind heeft zijn talenten, wat het ook doet, wat het ook presteert. Elk kind verdient de trots, de fierheid van zijn ouders.

Neen, het is niet zonder slag of stoot gegaan voor Remco. Hij heeft van jongs af aan de moeilijkste weg belopen – dat was een keuze die hij zélf gemaakt heeft. Het was in die periodes, in die fases niet altijd gemakkelijk om zijn wensen te vervullen en om alles geregeld te krijgen. Maar ik durf – luidop – zeggen dat ik samen met Patrick, Remco's papa, er alles aan gedaan heb om het onze zoon naar de zin te maken, om de dingen te laten lopen zoals dat het best zou zijn. Patrick en ik zeiden vaak tegen elkaar dat we het ons nooit zouden kunnen beklagen dat Remco niet had mogen doen wat hij dacht te moeten doen – nooit zou Remco kunnen zeggen dat hij het niet heeft mogen doen. Onze familie, onze dichte vrienden weten hoe we ons hierbij voelen, hoe we dat allemaal beleven. En dat was al zo nog vóór Remco op de fiets zat. Het enige wat we van hem verwachtten, dat is dat hij zich inzette, net zoals wij ons inzetten, zelfs toen we nog helemaal niet wisten waar hij vandaag zou staan. En die inzet? Dat was geen probleem voor Remco, verre van. Het ging zelfs ten koste van zijn prestaties op school. Eerlijk? Vaak tot mijn grote ergernis! Ik kon streng zijn, ik vond school belangrijk. Ik gaf niet altijd toe en dan stapte hij naar zijn papa – misschien was hij wel wat coulanter,

zo zat Remco ook wel in elkaar. Ja, dat is zo: als mama kijk je toch wel anders tegen bepaalde zaken aan. Ik ben een bezorgde moeder.

Remco stelt zich doelen. En in de doelen die hij zich stelt, is hij hard, heel hard. Mensen zien de mooie momenten, de momenten van succes, na weer een nieuwe zege, na weer een schitterende prestatie. Maar er is vaak een keerzijde aan de medaille; er zijn de teleurstellingen, de valpartijen, de mindere dagen. Staat de buitenwereld daar genoeg bij stil? Veel te weinig, hoor. Het was niet vanzelfsprekend om Remco, ons kind, zo vroeg los te moeten laten. Het was niet eenvoudig om hem zoveel te moeten missen – en dat is het nog altijd niet. Het kan dagen, weken duren voor ik hem een knuffel, een zoen kan geven, in de allerdrukste periodes lukt zelfs dat niet – tenzij ik de knuffels en de kussen via WhatsApp overbreng. Op de dag van een wedstrijd zien we hem niet, we geraken gewoon niet tot bij hem, soms heeft hij geen tijd voor ons. En toch zijn we er. Onze aanwezigheid, het besef dat we ergens langs de kant van de weg staan, is voldoende: Remco voélt onze steun.

Zulke momenten van afwezigheid, dat zijn moeilijke momenten. Maar ik weet waarom hij het doet en dat helpt. Het helpt ook als ik zie hoe zelfstandig Remco is, nog altijd maar een jonge gast van 24 jaar, een jongeman die kleine en grote beslissingen neemt, die zichzelf een weg aan het banen is langs de bochten van het leven. Het zijn momenten waarop ik besef dat ik dat kleine jongetje eigenlijk voor altijd klein zou willen houden, dat ik hem voor altijd bij me zou willen houden – het zijn momenten waarop ik besef dat Remco zijn vleugels heeft uitgeslagen, het zijn momenten waarop ik besef dat ik hem moet loslaten.

Ik weet het van mezelf: dat loslaten, dat is een werkpunt (en zou dat niet voor vele ouders het geval zijn?). Ik mis Remco vaak, als hij weer eens onderweg is. Ik mis Remco als hij weer eens opgeslokt wordt door de veeleisendheid van anderen, van de buitenwereld, door de snelle en steile opgang die hij meemaakt. Op zulke momenten wil ik hem net wat minder loslaten, dan waak ik over zijn welzijn, over zijn geluk – het is niet goed dat anderen zijn leven gaan bepalen, dat anderen beslissingen ne-

men zonder met hem rekening te houden. Ik weet het: soms wordt Remco geleefd, en hij kan daar mee overweg: Remco is geduldig, dat weet ik, dat voel ik. Tot het hem te veel wordt, tot zijn eigen bom ontploft – genoeg is genoeg. Ik wil dan maar één ding: dat hij zijn eigen gevoel volgt, dat hij goed uit zijn ogen blijft kijken, een leven lang. Dat hij plezier kan blijven vinden in de dingen die hij doet, met de mensen die hij liefheeft.

Ik denk niet dat Remco zelf ten volle beseft hoe hard ik daarmee bezig ben, hoe vaak ik het mis om daar eens écht over te praten – die kleine jongen van toen, mijn zoon.

Op een wedstrijd schieten mijn ogen alle kanten uit. Als mama zie en voel ik héél veel. Ik zie dat vallen, ik zie dat afzien. Maar ik toon mijn gevoelens dan niet – of althans zo weinig mogelijk. Op dat vlak lijken Remco en ik op elkaar: vallen en weer opstaan – laten we er niet te veel doekjes om winden, gewoon doordoen.

Hoe ouder ik word, hoe meer ik erbij stil sta dat de tijd snel gaat. Toen ik jonger was, zat ik daar niet mee. En dat is misschien maar goed ook, anders hadden we met z'n allen in ons gezin waarschijnlijk wel eens beslissingen genomen die wij (en Remco) ons hadden beklagd. Dat is nu niet het geval. Toen we jong(er) waren, hebben we de juiste keuzes gemaakt. We zullen ons niets hoeven te verwijten.

Remco is nu geraakt waar hij wilde staan. En daar heeft hij hard voor gewerkt.

Hij zal dat moeten blijven doen, tot het einde van zijn carrière. Ik, zijn mama, dat hij gelukkig zal blijven, in alles wat hij doet, in alles wat hij onderneemt.

Dan zal ik – met een grote zucht – kunnen zeggen: ‘Mijn kleine jongen, die ik zo verdomd graag zie, heeft bereikt waar hij zoveel hard voor gewerkt heeft.’

Agna

1

PROLOOG

In het noorden van Italië was het op zaterdag 15 augustus 2020 zonnig en warm.

's Ochtends ging die dag in Bergamo de 114de editie van de Ronde van Lombardije van start. Over een afstand van 231 kilometer reden de renners naar Como, op een fantastisch parcours dat op en af slingerde langs berg en dal in de schitterende natuur van meren, ravijnen en klaterende beekjes. De Ronde van Lombardije is een lastige koers, daar winnen alleen de beste coureurs, daar staan alleen de allergrootsten op de erelijst, van Fausto Coppi tot Tom Simpson, van Felice Gimondi en Bernard Hinault tot Roger De Vlaeminck en Eddy Merckx – daar winnen geen pannenkoeken.

In normale jaren is de Ronde van Lombardije de laatste grote klassieker van het wielerseizoen. In het Italiaans wordt de koers lyrisch 'la classica delle foglie morte' genoemd, de koers van de vallende bladeren. Dat de prachtige herfstklassieker nu in volle zomer gereden werd, was een gevolg van de coronamaatregelen.

Het waren vreemde, verwarde tijden in 2020.

Halfweg maart van dat jaar was de wereld in lockdown gegaan. Het coronavirus hield ineens scholen, restaurants, winkels, musea, speeltuinen, cafés dicht. De mensen maakten kennis met telewerken, op kantoor werden ze niet meer verwacht, ze moesten in hun huis blijven – het leven zat op slot, families leefden in bubbels, vrienden bleven weg omdat het moest, geliefden zagen elkaar alleen nog maar van een afstand op het venster van een laptop of iPad, of wuivend voor het raam van hun huis. Mensen stierven alleen, in eenzaamheid – hadden ze daarvoor een leven lang van elkaar gehouden, elkaar, pijn gedaan? En nu was een laatste knuffel, een laatste gesprek niet meer mogelijk – dit waren we als mensen niet gewend. Het virus had het volk in een nieuwe realiteit geworpen – een angstwekkende realiteit van afstand, afzondering, van onwetendheid en onzekerheid: wat ging er nóg allemaal gebeuren?

Ziekenhuizen lagen vol, de zorg kraakte onder de ‘pandemie’, een nieuw woord dat in de woordenschat van alledag was binnengeslopen. U weet natuurlijk, beste lezer, wat er allemaal gebeurd is, u hebt het zelf aan den lijve ondervonden.

Maar op 15 augustus 2020 was de wereld stilaan weer tot leven gekomen, de mensen mochten weer hun huis uit – mondjesmaat, maar toch. Ze ademden weer, er was weer wat vrijheid – vrijheid om te reizen, samen te eten en te drinken, te genieten.

Er was weer vrijheid om te koersen.

De hele wielerkalender was wel overhoopgegooid, er was geschoven met ronden en eendagskoersen. Op 8 augustus had Wout van Aert Milaan-San Remo gewonnen. Eigenlijk is die koers, in normale tijden, de eerste klassieker van het seizoen: La Primavera. Wout haalde het voor Julian Alaphilippe uit Frankrijk en Michael Matthews uit Australië. De Ronde van Vlaanderen – nóg een monument – zou er pas komen op 18 oktober, de Nederlander Mathieu van der Poel zou dan winnen. Twee weken dáárvoor – op 4 oktober – won de Sloveen Primož Roglič Luik-Bastenaken-Luik. Verwarrend, vindt u niet? Maar wacht, het wordt nog gecompliceerder: op 3 oktober – dus maar een dag vóór de Waalse klassieker – ging in Monreale (Sicilië) de Ronde van Italië van start, de tijdrit van 15 kilometer werd gewonnen door de Italiaan Filippo Ganna. Op 25 oktober haalde de Brit Tao Geoghegan Hart het roze binnen. Hij won de Giro met 39 seconden voorsprong op de Australiër Jay Hindley. Maar – u voelt het komen, nog méér verwarring! – ondertussen was op 20 oktober ook nog eens de Ronde van Spanje begonnen. Volgt u nog? Een grote ronde tijdens een ándere grote ronde? Veel gekker moest het niet worden. Die Vuelta werd op 8 november gewonnen door Primož Roglič. En – vooruit dan maar – nóg een wijziging: Parijs-Roubaix, na alle geschuif voorzien voor 25 oktober, werd uiteindelijk gewoon geannuleerd. Was rijden over de kasseien te gevaarlijk in volle herfst? Of was het virus toch weer te hard aan het woekeren? De Ronde van Frankrijk was intussen óók al ge-

reden, van 29 augustus tot 20 september – de Sloveen Tadej Pogačar won die Tour.

Zo'n jaar was het dus.

Terug naar 15 augustus: in Lombardije was Remco een van de favorieten. Dat was niet verwonderlijk, want in de koersen die in 2020 wél op het juiste, geplande tijdstip gereden waren, was hij buitengewoon goed geweest. Hij had de Ronde van San Juan, de Ronde van de Algarve, de Ronde van Burgos én de Ronde van Polen gewonnen. Remco was dan 20 jaar – hij werd geboren op 25 januari 2000. Half augustus zou hij zijn toen al schitterende seizoen gaan bekronen met een zege in Lombardije. Daar waren de kranten het in ieder geval over eens: Remco was in vorm, Remco ging winnen. Daar was Remco zélf ook van overtuigd, hij had die ambitie zélf uitgesproken – hij geloofde in zichzelf. Natuurlijk geloofde hij in zichzelf.

Maar toch: het voelde niet goed, er scheelde iets.

'Nee, het voelde niet goed', zegt Patrick, de vader van Remco, nu goed vier jaar later. 'Dat is waar, het voelde niet goed.' Patrick was samen met zijn vrouw Agna, beste vrienden Pascal en Nadine én schoondochter Oumi 's ochtends aangekomen in Bergamo. Ze werden er opgevangen door mensen die ze kenden, mensen uit de entourage van de ploeg, van Deceuninck-Quick Step. Ze werden er verwelkomd door Joeri De Knop van *Het Laatste Nieuws*, de Vlaamse krant. Patrick kende Joeri al lang, hij had een goede band met de journalist. Er waren nog andere mensen, het was er druk, daar in de buurt van het hotel, ze liepen er kriskras door elkaar – straks begon de koers en de zon scheen. Er waren cameraploegen van VTM, de commerciële televisiezender uit het thuisland van de familie Evenepoel, maar dat stoorde niet, er werd een documentaire gemaakt over Remco. Patrick, Agna en Oumi waren ondertussen wel wat gewend, ze wisten intussen hoe ze met die aandacht moesten omgaan. Het hoorde erbij, zo stilaan. Remco was een vedette geworden.

‘Maar Agna zei dat er iets niet klopte’, zegt Patrick.

Wat was dat toch?

Patrick, Agna en Oumi deden iets wat ze anders niet deden: ze gingen naar de bus van de ploeg, nog voor de start. Wat was er aan de hand? ‘Remco had ons een berichtje gestuurd’, vertelt Patrick. ‘Hij wilde ons nog even zien. Gewoon, voor het vertrek.’ Ze waren van harte welkom, daar aan de start, de organistoren maakten daar geen spel van, ‘passeer maar’, zeiden die, ‘geen probleem, doe maar’. ‘We mochten overal door, ik zag Joxean Matxin Fernández van UAE, die kende ik van vroeger, toen hij scout was bij Quick Step, hij sprak me nog aan, “een goede koers, straks”, zei hij en nog wat vijven en zessen, je kent dat wel. Dat was véél, daar rond de bus.’ Hij zwijgt even, en denkt na: ‘Eigenlijk was dat niet goed. Nee, *dat was erover*. Dat leek... Tja, op wat leek dat? We stonden daar, we waren ’s morgens naar daar gevlogen, het was mooi weer, dat zeker. Maar toch: Agna had een slecht gevoel. Hoe dat komt? Ik weet dat niet. Dat is iets wat Agna heeft, een gave, iets speciaals. Zij voelt dingen aan. Ik weet niet wat dat is.’

Patrick scrolt door de foto’s op zijn mobieltje. Daar zijn ze: de beelden van 15 augustus 2020, Bergamo, Italië. ‘Kijk’, wijst hij, ‘hier staan we, naast Remco. En hier, hier pakken we hem nog eens vast.’ Waarom is een gezin zo intens intiem voor de koers begint? Omdat een mens van zijn kind, zijn zoon, geliefde houdt. Omdat er iets ging gebeuren, misschien. Dat zal het zijn, waarschijnlijk: een mens voelt dat aan, die weet niet precies wanneer en waar het zal gebeuren, maar het komt, dat is zeker.

De koers vertrok, de familie Evenepoel zocht zich een weg langs het parcours, ze wilden volgen hoe de wedstrijd verliep. Twee keer zagen ze de renners voorbijkomen, Remco stak telkens zijn duim op. In de gauwte had hij Patrick, Agna, Oumi en de vrienden herkend – alles ging goed. Er was nog meer dan 100 kilometer te rijden.

‘We waren ondertussen aanbeland in het koffiehuis van Luca Paolini’, zegt Patrick. Paolini was een gewezen profrenner. In 2015 won de man met de woeste baard Gent-Wevelgem, de editie in hondenweer, door weer en wind, over spekgladde kasseien, over Casselberg en Monteberg, *In Flanders Fields*, oorlogsgebied in tijden van storm en ontij, waar renners van de fiets geblazen werden – Gert Steegmans belandde in de gracht, u vindt de beelden op het wereldwijde web. Paolini werd uit de Tour van 2015 gezet nadat hij betrapt was op het gebruik van cocaïne. Op zijn veertigste vond hij, na achttien maanden schorsing, geen ploeg meer. *‘Dopo la squalifica, la nuova vita di Luca Paolini riparte da un bar di Como’*, stond in de media van die tijd. ‘Luca Paolini begint een nieuw leven na zijn schorsing en opent een bar in Como.’ Daar zaten Patrick en Agna en Oumi en de mensen van de staf – chef Patrick Lefevere, Alesandro Tegner, de communicatiemanager van de ploeg. Ook wat leden van de UCI én Gianni Bugno, de oud-wereldkampioen, waren er. Ze keken naar de koers op de televisie, ze dronken een kop koffie. Er was nog 50 kilometer te rijden.

En toen was het er ineens: het onheil.

De renners waren de Muro di Sormano opgereden, er was een kopgroep ontstaan van zeven sterke mannen: Vincenzo Nibali, Bauke Mollema en Giulio Ciccone van Trek Segafredo, George Bennett van Jumbo-Visma, Aleksandr Vlasov en Jakob Fuglsang van Astana Pro Team.

En Remco Evenepoel van Deceuninck-Quick Step.

Als ze straks, over enkele minuten beneden waren na de afdaling, was het nog goed 40 kilometer naar Como. Een van de zeven leiders zou daar, over een uurtje, de Ronde van Lombardije winnen. ‘Dries Devenyns, de meesterknecht, had Remco perfect afgezet’, vertelt Patrick. ‘Remco begon de afdaling op kop.’ Maar Remco had zich toch maar laten afzakken naar achteren. Was dat een ingeving van het moment geweest? In ieder geval: Nibali, een meesterdaler, zat nu op kop. Remco volgde, achteraan.

Het was niet hier dat de koers gewonnen werd, hij kon nu beter krachten sparen, straks had Remco die nodig – er zou straks gedemarreerd moeten worden, misschien moest er gesprint worden.

Patrick had nog eens van zijn koffie gedronken.

‘Toen ik weer naar het scherm keek, zag ik de fiets van Remco tegen dat muurtje staan. Agna twijfelde nog even, maar ik wist het direct: dat is de fiets van Remco’, zegt hij. ‘Remco zélf was nergens te zien.’ Het was eigenaardig, vindt Patrick, als hij daar nu op terugkijkt: hij deed eerst niets, hij bleef rustig en keek naar de fiets, de fiets tegen het muurtje. Toen begonnen 9 minuten van onwetendheid. 9 minuten zonder nieuws, van staren naar de televisie, van zorgen voor Oumi, 9 minuten van zwijgen, van wachten op een telefoontje, dat uiteindelijk kwam. Het telefoontje van *Brama* – Davide Bramati, de ploegleider die in de koers zat. Ze hadden Remco gevonden, zei hij. Remco was bij bewustzijn, meldde hij. Wat gaat er dan door een mens heen? Dan denk je niets meer, vertelt Patrick. ‘Nee, dan denk je aan niets meer. Of toch: je denkt alleen maar: hij is oké, hij is oké.’

Godzijdank: Remco was oké.

Of toch niet?

Patrick zucht, en slikt. Hij denkt terug aan de uren die volgden.

Onder begeleiding van de politie vertrokken de geliefden van Remco naar het ziekenhuis van Bergamo. Eerlijk gezegd: ze wisten niet wat ze konden verwachten. Remco was bij bewustzijn toen ze hem in de ambulance droegen, dat wel. Maar was dat nu nog altijd zo? ‘Dat wisten we niet’, zegt Patrick. ‘En we mochten niet naar binnen, in het ziekenhuis. De coronaperikelen verhinderden dat in Italië nog altijd.’

Daar stonden ze, op de parking: Patrick, Agna en Oumi.

‘Tja’, zegt Patrick.

‘Daar sta je dan.’

Alleen de ploegdokter mocht naar binnen, dat was José Iburguren – ‘We noemen hem *Doki*, doktertje, omdat hij zo klein is’, zegt Patrick.

En toen was het wachten.

Wachten.

Wachten.

‘Wachten en wachten’, zegt Patrick.

‘Daar stonden we, op die parking. De pers kwam eraan, daar waren de eerste journalisten.’ Hij herhaalt het nog maar eens: ‘Wij mochten niet naar binnen.’

Toen kwam een nieuw telefoontje: van Remco zelf, vanaf zijn bed, nauwelijks enkele tientallen meters verderop, binnen in het ziekenhuis. Patrick, Agna en Oumi reageerden elk op hun eigen manier. Oumi was – in al haar jonge bezorgdheid – hartverscheurend, ontroerend emotioneel. Net als Patrick. Wat binnen in zijn lijf geborrelt had, wat hij opgekropt had, liet hij uiteindelijk de vrije loop – dat is wat emoties met een man kunnen doen. Bij Agna wilde dat er ook allemaal uit, maar zij wordt op zulke momenten de rust zelve: ze bleef kalm, zoals waarschijnlijk alleen moeders dat kunnen. Agna wilde er zijn voor Remco, zij wilde zorgen voor haar zoon. ‘Een moeder kan ook panikeren. Natuurlijk! Maar zij kan de rust bewaren, ze doet dat perfect.’

En dus luisterde Agna rustig en bedaard naar wat Remco vertelde. Ze hoorde de zware diagnose: het ging helemaal niet goed met Remco. Ze hoorde hem vertellen dat er breuken waren vastgesteld van het dijbeen en het staartbeen. Dit waren berichten om zich grote zorgen over te maken. Remco moest bovendien – direct! – naar de operatiekamer. Zijn slagader was ineens aan het lekken gegaan en moest onmiddellijk dichtgeschroeid worden. De ingreep slaagde, gelukkig. Maar andere operaties konden niet doorgaan in Bergamo, vonden de ploegartsen. Ze wilden Remco in Herentals bij Toon Claes – wielerfanaat, bewonderaar